Magyar Dániel

Tegyük fel, hogy buszozunk

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 23. szám, 2022. június 10.

Tegyük fel, hogy felszáll a buszra Isten, éppen arra, amelyiken én is utazom, mert ritkán, de buszozom néha, mindig két pont között, vagyis az egyik helyről a másikra szeretnék eljutni, ez minden tömegközlekedésemben közös, általában is jellemző a mozgásaimra, de a Gondviselőére nem, ő nem azért szállt fel, hogy eljusson mondjuk a Kálvintól a Nyugatiig. Ha szeretne eljutni, inkább kivárná, amíg befejeződik a metró felújítása, és azzal utazna, az idő neki nem számít, amúgy sem siet sehová.

Felszállna, mondjuk kisgyerek képében, mert alkalomadtán bármilyen alteregója vagy avatárja lehet, ezt érdemes végiggondolni, racionális elemzésnek alávetni, hogy vajon bármilyen emberi formában szólhat-e hozzánk az Isten, és ha nem, akkor milyenben nem. Van-e ebből az aspektusból relevanciája annak, hogy a kisgyerek roma-e. Ha a nagyobb fiúk lökdösik, és a szemében rémület látszik, akkor a sötétebb vagy világosabb bőrszín által körülvett szemgolyóban a rémület relatíve másként érzékelhető? Máshogy tükröződik az íriszen? Ha nem nézem, hogy mi történik, és elfordítom a fejem, akkor nem történik?